

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เดี๋ยวจะมีกิจกรรมนะ เพราะที่นี้เขาขอเข้ามา เขาขอเข้ามาหมายความว่า เวลา ก่อนเข้าพรรษา เราก็ขอขมาลาโทษ แล้วก็อธิษฐานพรรษา ว่าใน ๑ พรรษานี้เราจะทำดี เห็นไหม เราหวังปฏิบัติกันเพื่อคุณงามความดี แต่คนอยู่ด้วยกัน มันก็มีการผิดพลาดพลัดไป

การพลาดพลัดไป การกระทำโดยที่เจตนาและไม่เจตนา มันมีผลไง มันมีผล หมายถึงว่า ถ้าเราไม่ปฏิบัติ มันก็เป็นของพินัย นี่แหละ แต่คนที่ปฏิบัตินะ มีคนจะมาถามปัญหานี้มาก ว่าเวลาภาวนาไปแล้วนี่เราไม่ได้ตั้งใจเลย แต่พอมันตั้งใจมันมีดีมีดีเยี่ยม มีค่าอะไรเกิดขึ้นมาจากหัวใจใจ มันเกิดจากนี้แหละ ! “มันเกิดจากการกระทำที่เราไม่เข้าใจ”

แล้วพอมันเข้าใจนะ พระรัตนตรัยนะ... นี่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาแสดงธรรมนะ ถ้ามีใครคัดค้านองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิ่ง.. จะนิ่งเพราะอะไร จะนิ่งเพราะถ้าท่านเทศนาว่าการไป ท่านทำสิ่งใดไป “บุคคลคนนั้นศีรษะจะแตกเป็น ๘ เลี่ยง ! คนๆ นั้นจะตกนรกอเวจี”

ด้วยความเมตตาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิ่ง ! นิ่ง ! แต่ขณะที่เขาทำไปนี่เขาไม่รู้ตัวว่าเขาทำกรรมนะ เวลาเขาติเตียน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาติเตียน เขาถากถาง.. เขาว่าเขาทำแล้วเขาได้ประโยชน์นะ เพราะทางโลกเขาเป็นผู้กระทำใหม่ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิ่ง ! แล้วบอกว่าท่านไม่ตอบโต้ ไม่ทำสิ่งใด เพราะท่านเทศนาว่าการ เวลาที่มีสิ่งใดป้อน ! ท่านจะนิ่ง ท่านจะหยุดเลย เพราะกรรมของคนนั้นมันจะรุนแรง

ครูบาอาจารย์ของเรานั้นก็เหมือนนิวเคลียร์ไง นิวเคลียร์ในทางสันติจะให้ประโยชน์มหาศาลเลย แต่ถ้าการทำลายนะมันก็ทำลายมหาศาลเลย แต่นิวเคลียร์..

อวิชา.. ความไม่รู้ในหัวใจของเรานี้มันอยู่กับใจของเรา เราทำสิ่งใดไปนี่เราทำด้วยความไม่รู้ของเราเนะ เราทำไปด้วยความไม่รู้ เราคิดว่าเราทำคุณงามความดีไป ไปวัดไปวานี้จะไปประพฤติปฏิบัติ ไปทำคุณงามความดีกัน แต่มันมีความแสบเข้ามาในใจ

หลวงตาท่านบอกว่า ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่มันเจ็บไข้ได้ป่วยนะ นี้คนอายุ ๘๐ เป็นวัณโรค แล้วหนาวมาก.. หนาวจนติดลบ แล้วคนนอนอยู่ จนท่าน ฮ่า ! อย่างนี้ ก็ท่านผ่อนคลายของท่านไป นี่เวลาจิตมันแสบขึ้นมาเนะ หลวงตาท่านเล่าให้ฟังว่า จิตมันแสบขึ้นมาว่า “พระอรหันต์จะผลอหรือเปล่าหนอ..” นี่มันคิดขึ้นมา เห็นไหม พอพวกเราคิดขึ้นมา...

ศาสนาพุทธ ! เขาบอกว่า “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา” เรามีปัญญานะ ทางวิทยาศาสตร์เราคิดหาเหตุหาผลหรือทำวิจัยนี้ถูกต้องนะ “กาลามสูตร.. ไม่ให้เชื่อ !” ให้ทำวิจัย แต่เวลาเราไม่เชื่อนี้เราจะหาเหตุผลไ้ เราไม่เชื่อสิ่งนี้ไป เราจะหาเหตุผลในทางลบเข้าไป.. เข้าไป

“ไอ้ตรงหาเหตุผลทางลบนี้แหละเป็นกรรม”

เพราะถ้าเราไม่เชื่อ.. คำว่าไม่เชื่อ มันก็ต้องหาเหตุผลทางลบ พอหาเหตุผลทางลบนี้ก็เพื่อให้สมกับความเชื่อของตัวเอง ถ้าหาเหตุผลให้สมกับความเชื่อของตัวเอง อันนั้นแหละมันเกิด ถ้ามันเกิดด้วยความรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่เห็นไหม

เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า “ท่านจะพาให้ขอมมา”

ฉะนั้นเวลาเราเห็นแก่หัวใจของสัตว์โลก... หัวใจของสัตว์โลกจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ เวลาไปนั่งภาวนา เวลาทำใจให้สงบขึ้นมา มันจะผุดขึ้นมาไง แล้วมันผุดขึ้นมาเนี่ยมันก็ไม่ได้ทำ ! เราก้เคารพครูบาอาจารย์มหาศาล.. อาจารย์เราก้รัก.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราก้เทิดทูนบูชา แต่เวลาปฏิบัติไป พอจิตมันสงบ ทำไมสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาละ.. ทำไมมันขับเคลื่อนขึ้นมาออกจากใจละ..นี่ไงมันเกิดมาจากตรงนี้ !

“ฉะนั้นเราขอขมาลาโทษ ! เราขอขมาลาโทษ ! จะตั้งใจก็ดี.. หรือไม่ตั้งใจก็ดี.. รู้ก็ดี.. หรือไม่รู้จักก็ดี.. ขอขมาลาโทษกับพระรัตนตรัย ! พระพุทธ.. พระธรรม.. พระสงฆ์.. เราขอขมาลาโทษ”

สิ่งนี้เราไม่รู้ไง แล้วสิ่งที่ไม่รู้ เห็นไหม คุณเชื่อโรคเราไม่รู้ นี่เรากินเราใช้ ประโยชน์กับสิ่งนั้น โดยเต็มมือเราเลย เพราะเราไม่รู้ว่สิ่งนั้นเป็นเชื้อโรค แต่ถ้าใครรู้ว่ เป็นเชื้อโรค เป็นภัยใช้เจ็บใครจะกล้าไปใช้ นี่มันใช้ไม่ลงหรอก ดูอย่างอากาศเห็นไหม อากาศที่เราหายใจกันอยู่เนี่ย ถ้าอากาศเป็นพิษนะตายหมดเลย แต่เนี่ยเราไม่รู้ไง เพราะมัน มองไม่เห็นด้วยตา มันไม่รู้หรือว่สิ่งนั้นเป็นพิษหรือไม่เป็นพิษ

เวลาอวิชา.. มารนี่มันครอบงำหัวใจเรามา เราเกิดมานี้ก็เพราะมันนี่แหละ เรา เกิดมาเพราะอวิชา เราเกิดมาเพราะมีต้นหาความทะยานอยาก เราถึงเกิดมานั่งกันอยู่เนี่ย ไง แต่เราก้ยังทำบุญกุศลกันมาพอสมควร เราถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์

มนุษย์มีกฎหมายคุ้มครอง มนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์มีการเอื้อจกัน.. สัตว์ ! สัตว์เวลามันทำร้ายกันนะ มันเป็นอาหารนะ มันเอาชีวิตต่อชีวิต แลกกันเพื่อการ ดำรงชีวิตของเขา นั่นเป็นเรื่องของสัตว์

เรื่องของสัตว์เพราะอะไร “นโบายภูมิ ๔” เกิดในวัฏฏะนี้จิตเคยเกิดมาทั้งนั้น แหละ เราเคยเกิดเป็นเสือเป็นสาง เคยกินเขามา.. เราก้เป็นนกเป็นปลา ไปให้เขากิน.. เป็นทั้งนั้นแหละ !

เราเกิดมานี้ เรารู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ มันอยู่ในหัวใจของเรา.. มันอยู่ในหัวใจของ เรา มันเป็นผลของวัฏฏะใจ ! ผลของวัฏฏะ... เวลาเกิด เวลาเป็นไป เห็นไหม เจ็บไข้ได้ ป่วยนี้ทุกคนไม่ยอมเป็นหรือ แต่ทำไมมันเป็นล่ะ.. ทำไมมันเป็นของมันล่ะ แล้วไม่ ต้องการ มีใครบ้างอยากเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีใครอยากเป็นหรือ ! แต่มันเป็นขึ้นมา เห็น ไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่เรื่องของการเจ็บไข้ได้ป่วย เราเกิดมานี้ ร่างกายชราภาพไป มันเป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องของสสาร เป็นเรื่องของชรา คร่ำคร่า นี่โรคชรา ! โรคอุปาทาน คิดจนเป็นไง... อุปาทานนี้เห็นไหม โรคเครียด ! พอ เครียดขึ้นมาแล้วมันเป็นทั้งนั้นแหละ

นี่โรคเครียด ! นี่เรื่องอุปาทาน ! แล้วก็โรคกรรม !

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า การเจ็บไข้ได้ป่วยของเรานี้เป็นได้ ๓
ทาง

ทางที่ ๑ คือมันซrak ร้าคร่า โดยสภาพของมันตามความเป็นจริง..

ทางที่ ๒ คือด้วยอุปาทาน ด้วยความนึก ด้วยความตริก.. ตริกจนเป็น..

ทางที่ ๓ คือกรรม !

กรรมนี้เห็นไหม เราจะพยายามแก้ไขกัน เหตุที่เราเรื่องกรรมนี้ เราจะเอาแต่
กรรมดี กรรมดีทำให้ร่างกายแข็งแรง.. กรรมดีทำให้เรามั่นคง.. กรรมดีทำให้จิตใจเรา
เข้มแข็ง.. เราถึงทำคุณงามความดีกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ สอนอย่างนี้ ! สอนให้ใช้ปัญญา แต่
ปัญญานี้มันต้องเป็นปัญญาปัจจุบัน... แล้วปัญญา เห็นไหม บอกว่าเป็นปัญญา แล้วบอก
ว่ามันมีกรรมๆ เกิดมาทุกข์ยากอย่างนี้ แล้วมันกรรมอะไรล่ะ เราก็จะย้อนอดีตชาติกัน
จะหาเหตุหาผลกัน อันนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้แล้วนะ

“สิ่งใดทำแล้วเสียใจ.. ร้องไห้.. สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

ฉะนั้นสิ่งที่เราทำมาแล้วนี้เราไม่รู้.. ไม่รู้ว่าสิ่งนั้นทำมา แต่ในปัจจุบันนี้เรารู้ ! ใน
ปัจจุบันนี้เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เห็นไหม มนุษย์สมบัติมีคุณค่ามาก.. มนุษย์สมบัติให้มีรู้
ร้อน รู้หนาว รู้เย็น รู้ดี รู้ผิด รู้ถูก รู้ชั่ว รู้ดี

แต่เรามีสติปัญญาควบคุมเราไหมล่ะ.. เราไม่มีสติปัญญาเพราะเราไม่ได้ฝึกฝน
เราปล่อยให้สติปัญญา ปล่อยให้จิตใจเราอ่อนแอ เราปล่อยให้ค้นหาความทะยานอยาก
ปล่อยให้มันจนเคยตัว เราไม่เคยบังคับตัวเราเองเลย เราไม่เคยควบคุมดูแลเราเลย

เวลาเราทำอะไรก็จะเป็นความลำบากลำบากไปหมดเลย ถ้าเราปล่อยให้ตามสบายนี้
เป็นเรื่องความดีทั้งหมดเลย แต่ความดีนี้ ถ้ามันเป็นความดีจริง มันก็ดีจริงๆ แหละ แต่
ความดีโดยค้นหาความทะยานอยาก หรือดีด้วยอวิชา เราก็ไม่รู้ไง เราไม่รู้ว่าจะไรดี
หรือไม่ดีจริงใจ

ฉะนั้นเราจะต้องมีศีล ! ศีลมันเป็นเครื่องกั้นกรอง เห็นใหม่ พอมีศีลมีธรรม เป็นเครื่องกั้นกรองขึ้นมา พอนั่งภาวนา ตอนเวลานั่งภาวนานี้มันเป็นเรื่องจริงเลยล่ะ ! เพราะเวลานั่งภาวนาแล้วมันเป็นโดยเหตุโดยปัจจัย โดยความเป็นจริงหมดเลย ไม่มีใคร บังคับได้ ไม่มีใครควบคุมได้ ไม่มีใครจะคิดได้ ไม่มีใครจะจินตนาการได้

“ภาวนามยปัญญา มันจะเกิดโดยสัจจะ โดยข้อเท็จจริง”

ฉะนั้นเวลาเราทำบุญกุศล เราทำทาน รักษาศีล แล้วภาวนา ทำใจของเราให้สงบ แล้วพยายามสร้างขึ้นมาให้เป็นสัจจะ ให้เป็นอริยสัจจะ.. ถ้ามันเป็นสัจจะขึ้นมาแล้ว นี่ใจ มันแก้ไขกันตรงนี้ไง ! ถ้าแก้ไขตรงนี้ปั๊บ ! มันจะพ้นเวรพ้นกรรมได้ไง

เวรกรรมนี้พ้นได้นะ ! กำนี้พอแบกก็หาย.. กำก็แบออกสิ ! แบออก.. แบออก.. ทำไมมันไม่แบล่ะ เวลามันทุกข์ก็ปล่อยสิ ! ทำไมมันไม่ปล่อยล่ะ.. ปล่อยก็ปล่อยโกหก ใจ ปล่อยกันแต่เอาหน้าเอาตาใจ ว่าปล่อยๆ แล้วปล่อยจริงหรือเปล่า ! ของมืออยู่ปล่อย ไม่ได้หรอก.. ของมืออยู่มันจะหายไปโดยธรรมชาติไม่ได้หรอก.. เป็นไปไม่ได้ !

“มันจะเป็นไปได้ด้วยมรรคญาณ.. มันเป็นไปได้ด้วยสัจจะความจริง” มันรู้มัน เห็นนะ คนเราเห็นใหม่ คุณิ ในทางการแพทย์ ถ้าคนเป็น โรคแล้วหายนี่เขาไม่เชื่อหรอก ! เขาต้องมีการรักษา มันต้องมีเหตุมีผล

นี่ก็เหมือนกัน เราเจ็บไข้ได้ป่วย จิตใจของเรามีต้นหาคความทะยานอยาก เราเกิด มานี้มีกิเลสทั้งนั้นแหละ ! จะมั่งมีศรีสุข ทุกข์ทนเจ็บใจ เหมือนกันหมด ! มีค่าเท่ากัน หมด ! เกิดเป็นคนเหมือนกัน กินเหมือนกัน ถ่ายเหมือนกัน แต่หัวใจไม่เหมือนกัน.. หัวใจไม่เหมือนกันด้วยบุญด้วยกุศลนี้ไง มันด้วยการกระทำของเราไง

ฉะนั้นสิ่งนี้ถ้าเราเข้าใจแล้ว เราเกิดมาในพุทธศาสนา มีครูบาอาจารย์ เห็นใหม่ วันนี้ถึงจะให้ตั้งใจ นี่พูดก่อนให้เข้าใจ พอเข้าใจแล้ว มันทำออกมาจากใจ

ถ้าเราเข้าใจว่าเราทำเพื่อใคร การกระทำของเราทุกๆ อย่าง ทำเพื่อหัวใจของเรา นะ ! ทำให้ไอ้ที่ไม่รู้นี้.. ไอ้หัวใจที่มันไม่รู้เรื่องอะไรนี่แหละ.. ไอ้ที่ว่ามันเก่งๆ นี่.. มันไม่รู้จักตัวมันเองนี่แหละ... ทำเพื่อมัน ! ทำเพื่อมัน !

ฉะนั้นเดี๋ยวจบนี้แล้วจะให้เริ่มต้นนะ ให้เริ่มต้นแล้วให้ นะโม ตัสสะ ให้ระลึกถึง พระพุทธเจ้าก่อน แล้ว “ระตะนัตตะเย...” เนาะ.. ถ้าผู้นำมีใครนำได้ แล้วไปพร้อมๆ กัน ขอขมาลาโทษกับอริยสัจ กับสิ่งที่เป็นความจริง แต่พวกเรามันทำไม่จริง เพราะมันเป็นอนิจจัง มันแปรสภาพ ขอเพื่อความรุ่มเย็นเป็นสุขในหัวใจ

“แก้วสารพัดนึก ! พระพุทธ.. พระธรรม.. พระสงฆ์.. เป็นพระรัตนตรัย เป็นแก้วสารพัดนึก”

นึก เห็นไหม นึกจะทำทานก็ได้ทาน.. นึกจะได้รักษาศีลก็รักษาศีล.. นึกจะภาวนาไม่ได้ ! “นึกจะภาวนาต้องเป็นภาวนามยปัญญา” มันจะเกิดขึ้นด้วยสังขธรรม มันจะเกิดขึ้นด้วยมรรคญาณ มันจะเกิดขึ้นจากความเป็นจริงของเรา แล้วเราจะมหัสจรรย์กับหัวใจของเรามาก.. เราจะมหัสจรรย์กับพุทธศาสนา.. แต่พวกเราเข้ากันไม่ถึง พวกเราก็เลยงงๆ กันอยู่นี่ไง.. งงๆ แล้วพอใครมาชี้ทางไหนก็ไปกับเขา เพราะความอยากได้

ฉะนั้นตั้งใจนะ ! เสร็จแล้วจะให้ทำพิธีเนาะ ขอขมากัน มาเริ่มต้นเนาะ.. เอวัง